

var det, jeg anførte, at, som Sagen nu ligger for, maa der nødbødvigt gives et Samtykke fra Rigsdagens Side, selv for at der kan blive Tale om, at Møderne skulle fortsættes i Begyndelsen af December. — At Rigsdagen rolig kan overlade til Regjeringens Afgjørelse det Spørgsmaal, om Rigsdagen eller Rigsraadet først skal samles, og hvad dermed staaer i Forbindelse, lader jeg staae hen. Det er Regjeringens Ret, og jeg antager ikke, at det kan falde Noget ind at modsætte sig dette, men her er ikke Spørgsmaal derom; her er kun Spørgsmaal om, hvad der maa være bestemmende for ethvert enkelt Medlem af Rigsdagen, naar han skal afgive sin Stemme med Hensyn til det forlangte Samtykke, og hvad der ligefrem har Indflydelse paa dette Spørgsmaal for hver enkelt Rigsdagsmand, det maa han ogsaa have sin fulde Berettigelse til at fremsætte. — Den Tanke, der er udtalt af en æret Taler foran mig (Tscherning), at Rigsraadet, naar det ikke længer kunde være lovligt besluttende, kunde benyttes som raadgivende, fatter jeg slet ikke; den kan jeg ikke gaae ind paa.

Formanden: Jeg maa bemærke, at jeg ikke troer, der er tilstrækkelig Anledning til her at diskutere Rigsraadets Stilling. Det er naturligt, at man ved en Forhandling af Spørgsmaalet om en Udsættelse af Rigsdagen maa komme til at tage Hensyn til, at dette støder sammen med, at Rigsraadet skal holde en Session, men at forbyde sig i Forhandling om og at gaae ind paa en Undersøgelse af, hvorledes Rigsraadets Stilling er og vil kunne blive, skalde jeg dog ikke ansee for ønskeligt.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke at have sagt eet Ord, der skalde kunne mislydes saaledes, som om jeg skalde ville bestride den sidste ærede Talers Berettigelse til at anføre Noget af det, som han har anført, men jeg har kun gjort den Betragtning gjældende, hvori jeg holder mig overbeviist om, at han

vil give mig Ret, at det omtalte Spørgsmaal kun kan finde sin Afgjørelse i Rigsraadet, og at det vilde være lidet ønskeligt, hvis den praktiske Gjennemførelse af dets i saa Henseende fattede Beslutning, skalde støde paa Hindringer derved, at Rigsdagen samtidig skalde træde sammen, hvad der i alt Fald under nærværende Forhold ikke kunde ansees hensigtsmæssigt eller ønskeligt for nogen af Parterne. Det er det Æneste, jeg har bemærket. — Forøvrigt kan jeg ikke Andet end gjentage, at saa vist det er, at Rigsdagens Samtykke behøves til en Udsættelse, saa lidt kan jeg tænke mig noget virkeligt Motiv til at ville nægte et saadant Samtykke. Den mellemliggende Tid har sandelig et saa fuldstændigt Krav paa Regjeringens og de konstitutionelle Autoriteters Virksomhed, at man ganske vist ikke vil kunne blive mistænkt for Løghed, fordi man har ønsket den Udsættelse, hvortil jeg nu, efter Hans Majestæts Befaling, har udbedet mig Rigsdagens Samtykke.

Tscherning: Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 5te Valgkreds (Chr. Rimestad) har fuldstændig Ret i, at hvad Beslutning man nu end tager, vil Regjeringen være berettiget til at indkalde Rigsdagen saa tidlig, det skal være, og der behøves altsaa ikke nogen Forandring i Udtrykkene i saa Henseende. Jeg troer, at Regjeringen selv maa erkjende, at den ikke kan frastrive Kongen hans Indkaldelsesret. — Det egentlige Hovedspørgsmaal er, om den Rigsdag, som nu skal gaae fra hverandre, virkelig har været sammenkaldt som ordinær og har faaet denne Egenkab; thi denne Egenkab faaer den efter Grundlovens § 52 først derved, at Finantsloven er fremlagt. Det er et Spørgsmaal, som tidligere har været bragt for her, og som det er af Vigtighed at holde fast ved, at saasnart den ordinaire Rigsdag kommer sammen, skal den betegnes som ordinær derved, at Finantsloven ufortøvet lægges frem. For mig personlig er det tvivlsomt, om den Bestemmelse i Grundloven, at Rigsdagen til en vis given